

Križev pot: Bog na LPP

UVOD

Ta križev pot ima namen, da bi razumeli, da Boga ne prepoznamo samo v njegovem trpljenju, pač pa, da Bog trpi v slehernem od naših bratov, ki je v stiski ali potrebi. Današnji križev pot ima namen, da bi razumeli Jezusovo sporočilo, da smo vse, karkoli smo storili kateremu njegovih najmanjših bratov, pravzaprav storili njemu. Z vsako, tudi najmanjšo dobroto smo bili Veronika na njegovem potu. Ali pa Simon, če smo bili v to dobro delo prisiljeni. Današnji križev pot ni izmišljanje, pač pa križev pot, ki ga mora prenašati Jezus danes v našem stehnziranem svetu. Pri nas v Ljubljani je to na avtobusu ali pa na cesti, v Londonu je tudi na metroju, v Siriji in še marsikje pa je v vojni. No, pri nas je še tudi v umobolnicah, zaporih, bolnišnicah in tako naprej, brez konca.

Bog preko svojih specialnih služb izve, da spodaj na Zemlji ni vse tako, kot bi moralo biti. Tako je ugotovil, da so se v enem tednu, poleg mnogih lepih pozdravov, veselih objemov, dveh spreobrnjenj in še nekaterih drugih dobrih stvari, zgodile tri večje avtomobilske nesreče, pet poskusov samomora, ena ugrabitev, osem srčnih infarktov, devet živčnih zlomov in skoraj milijon izrečenih kletvic, psovki in vzdihov od utrujenosti in zatohlelega zraka.

Jezus je pomisli, da je stanje v prenasabanem avtobusu in na njegovih postajah res še komaj vzdržno in zato sklene, da gre sam in vidi, kaj v resnici je. Tako pride v Ljubljano in začne stopati po križevem potu današnjega človeka, kot je nekoč z bremenom na rami sam stopal po razbeljenih Jeruzalemskih cestah; med zasmehom, pljunki in psovkami, proti vrhu Kalvarije.

PRVA POSTAJA: Pilat obsodi Jezusa na smrt

Molimo te Kristus in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Kontrolor je opravljal svojo dolžnost. Kontroliral je, ker je plačan, da kontrolira. Čeprav ni bil slep, se je slepo držal načela in pri njem ni bilo šale s predpisi. Libijec ni plačal vožnje z avtobusom. Sploh ni imel urbana kartice.

Libijec je bil kakor Bog.

Bil je na robu družbe in slabo se je počutil v tem avtobusu, med vsemi temi Slovenci, ki jih je slabo razumel. Potrebno je reči, da so kričali, mešali psovke in prezir, bes in sramotenje. Govorili so, kako ima kontrolor prav.

»Ti ljudje gotovo mislijo, da vse smejo! Najbolje je, da gredo od koder so prišli! Odžirajo nam naš kruh! Zaradi priseljencev za nas ni dovolj delovnih mest!«

Bog, ki se je približal ni verjel svojim očem. Besneli so na tega človeka kot so besneli na njega, ko so ga vlekli pred Pilata in Kajfo. Kot Pilat, je tudi kontrolor imel mirno vest. Ali ni opravljal samo svoje dolžnosti? In ti ljudje okrog njega, so bili pripravljeni, da se zakolnejo, da prisežejo, da pričajo, da je ta človek kriv. Dovolj je bilo, da si ga videl. Njegovo obleko, njegovo barvo kože, njega. Prepustili so ga policiji. Policajem, ki na vsako človekovo pritožbo odgovarjajo z udarci in kletvinami.

»Očitno,« reče Bog sam pri sebi, »se ni nič spremenilo. Povsod so nedolžni, ki jih odrivajo iz družbe in mučijo brez razloga.«

Usmili se nas, o Gospod!

Usmili se nas!

DRUGA POSTAJA: Jezus vzame križ na svoje rame

Molimo te Kristus in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Bog je bil žalosten. Zelo žalosten, zaradi vsega kar je videl. Vedel je kaj sledi. V policijskem avtomobilu bodo Libijca pretepli. Na policijski postaji bo dolgo zasliševanje. Zasramovan, popljuvan in preklet bo človek padel prvič, drugič ter tudi tretjič. Preživel bo noč na policijski postaji ali v priporu. Jutri ali pojutrišnjem, ga bodo peljali k sodniku. Ne bo več podoben človeku, in ker ne bo imel denarja, da bi plačal globo, jo bo plačal s svojo osebo. Zaprli ga bodo, potem pa pregnali domov, od koder je pribežal k nam v Evropo, ter mu v dosje nalepili pripombo: nezaželen.

V tem času pa bodo poštene ljudje: kontrolor, priče, sodnik in drugi ravnodušneži; ravnodušneži, ki si vedno umivajo roke; tisti, ki imajo prijeten svež dah in mlačno srce, čiste roke in zasvinjano srce; ti bodo mirno spali na svojih blazinah. On pa bo, zaradi urbana kartice in evra ter dvajsetih centov, preganjan in poteptan odšel s povešeno glavo – za vedno zaznamovan.

Ta petek je bil Bog mnogo bolj žalosten kot takrat, ko je sam nosil svoj križ in hodil svoj križev pot. Žalosten je bil zaradi pobeljenih grobov. Žalosten zaradi smradu družbe, ki ga je znova našel v srcih mnogih, ki so mu danes tovorili bruno na avtobusu Ljubljanskega potniškega prometa.

Usmili se nas, o Gospod!

Usmili se nas!

TRETJA POSTAJA: Jezus pade prvič pod križem

Molimo te Kristus in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Bog izstopi na tretji postaji.

Na avtobusni postaji se pred njim zruši nek človek. Imel je kakšnih 40 let in izgledalo je, da je brez zavesti. Moški in ženske so hodili mimo njega; ravnodušni, zdolgočaseni. Hiteli so, kajti imeli so svoje delo. Samo radovedneži so se zaustavljali, vendar njih ni zanimal človek, temveč dogodek. Imeli bodo veliko stvari za pogovor, ko pridejo v svojo dolgotrajno službo. Saj delajo v uradu, kjer se nič ne zgodi - prav čisto nič.

Prav takrat pa ga preseneti neka žena, ki energično odstrani vse dolgotrajne in prosi lepo oblečenega moškega naj pokliče prvo pomoč, namesto da tu stoji - kot vkopan - brez vsakršnega dela. Bog ponižno pristopi in ponudi svojo pomoč, toda žena mu pravi, da je vse zastoj. Da je že končano. »Zdravnica sem,« pravi, »srce je prenehalo biti.« »Slabo srce, premalo gibanja in preveč mastne hrane.« Bog je to vedel. Pomaga ženi prenesti človeka na klop in njuna pogleda se srečata.

Bog klecne. Ta žena ga spomni na Marijo.

Marijo iz Nazareta.

Iste črte obraza, iste oči, ista energija in nežnost.

In celo isti križev pot.

Usmili se nas, o Gospod!

Usmili se nas!

ČETRТА POSTAJA: Jezus sreča svojo mater

Molimo te Kristus in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Bog bi rad izmenjal še en pogled z ženo, s tisto, ki ga je spomnila na Marijo.

Marijo iz Nazareta pred skoraj 2000 leti.

Toda žene ni bilo več. Med tem je že nevpadljivo odšla. Nekje v neki bolnici so jo čakali bolniki, ki jih bo poskušala zdraviti, negovati, tolažiti. Z nasmeškom in svojim znanjem.

S tistim nasmeškom, ki je dan samo ženam in ki vsak dan, pri toliko ljudeh dela čudeže nekje v globinah srca.

Prav tak pogled je srečal danes na avtobusni postaji. Bogu je postalo toplo in hudo hkrati. Najraje bi odšel, čeprav je bil šele na začetku svoje poti.

Na poti na Golgoto ni manjkala Marija. Bila je tam, ob podnožju križa. Ob svojem ljubljenu, ob sinu, ki so ga pripeljali na morišče. Ob sinu, ki ga je tolažila, kot je zmogla in znala.

Usmili se nas, o Gospod!

Usmili se nas!

PETA POSTAJA: Simon iz Cirene pomaga Jezusu nositi križ

Molimo te Kristus in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Bog se je znova usedel na avtobus, vendar je bil tako pretresen, da kmalu znova izstopi. Zunaj se je neki starec mučil z ogromnim kovčkom. Bil je emigrant, tujec v tem Babilonu.

Prišel je z vlakom od nekod daleč in prenočil kar na postaji, na svojem kovčku. Od tedaj naprej se je potikal po mestu in se vozil z mestnim avtobusom. V prosti roki je človek držal košček papirja, ki je bil ves pomečkan, na katerega je nekdo, rojak ali prijatelj, načečkal nek naslov. Naslov neke podrtije v Šiški ali nekje tam okoli.

Bog pristopi k človeku in brez besede vzame kovček. Tujec si pri sebi misli, da ima res srečo, ker je našel človeka, ki se zanima za njegovo usodo; za njegovo bedo in težave. Pomisli, da je to božja previdnost.

Tudi Bog je na to pomislil, spomnil pa se je tudi na tistega Simona, po rodu iz Libije, ki mu je nekega petka, precej podobnega temu, pomagal nositi breme – ogromen lesen križ, iztesan iz debelega hloda. Križ, ki nima nobene zveze z današnjimi križci, ki si jih nekateri ljudje obešajo okoli vratu kot okras. Pomagal mu je nesti križ na katerega so ga potem pribili. Bog je pospremil tega tujca iz neznane dežele, da se ne bi ponovila zgodba z Libijcem, tem, ki ga je srečal takoj na začetku svojega obvoza po Ljubljani. Simon iz Cirene je namreč že dolgo časa nazaj, več kot 1950 let, umrl in z njim so umrle tudi njegove zemeljske skrbi in težave.

Usmili se nas, o Gospod!

Usmili se nas!

ŠESTA POSTAJA: Veronika ponudi Jezusu potni prt

Molimo te Kristus in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Da bi se odpeljal v drugo smer, je moral Bog, tako kot vsi drugi, napolniti urbano. Stopi pred avtomat za polnjenje in takrat ugotovi, da je brez prebite pare. In seveda, vsi ostali so tudi ravno sedaj morali napolniti svoje kartice in tako so se vsi postavili v vrsto za njim. Takoj so začeli izgubljati živce. »Res je beden tip, če nima niti za avtobus.« »Kaj se pa nastavlja pred avtomat, če nima denarja.« Bog pa brska po svojih žepih in išče. Bil je v zadregi. Da, če bi bil v Palestini, potem bi bilo lahko, tam bi pomnožil ribe ali naredil nekaj takšnega in bi rešil kakršen koli že problem, tukaj pa je bila ta čudna kartica...

Bog je bil v veliki zadregi, ulovljen v zanko, na trnek potrošniške družbe, kjer ni nič brezplačno. Ulovljen v družbo, v kateri je potrebno plačati prav vse, celo vsako vožnjo z avtobusom, razen kadar večkrat prestopiš v roku pol ure.

V tem trenutku ujame pogled - pravi pogled – pogled kot od tistega stotnika ali Zaheja, ki je plezal na smokvo. Pogled, ki ni obsojal. Tako drugačen od tistih zadaj, ki so kričali, zmerjali in preklinjali. Bil je pogled gospe, ki se ji je zasmilil in je zanj vrgla kovanec za dva evra vrežo v avtomatu. Bil je pogled, ki mu je rekel: »Nate, vzemite. Pa upam, da vam bo prav prišlo in da boste prišli na cilj kamor želite.« Bog se ji zahvali in zabeleži v svojo beležko njeno ime. Sklenil je že pri sebi, da ji mora vsaj stokratno povrniti. Ko je vpisoval njeno ime, so mimo njega že hiteli tisti, ki so ga še par trenutkov prej zmerjali, ko so stali v vrsti za njim. Gospa zraven, ki ni izgledala pretirano bogata, pa se je srečna smehljala, saj je videla še en človeški obraz na tem betonskem križpotju preganjalcev in nervoznežev, kot je Veronika videla Jezusov obraz na prtju, okoli nje pa je bila množica sulic in mečev.

Usmili se nas, o Gospod!

Usmili se nas!

SEDMA POSTAJA: Jezus pade drugič pod križem

Molimo te Kristus in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Zopet je pričel drenj.

Gosta masa delavcev, uradnikov, raznoraznih uslužbencev, se je drenjala na avtobus. V pisarni so malo pred tem potrdili svojo prisotnost na delovnem mestu, sedaj pa se morajo zbasati na avtobus in čim prej priti domov. Preden jim sivi vsakdan ne izpije vse življenjske moči. Ta neudobni avtobus brez klime.

Bog se spomni kamna, ki je postal tako velik, da ga ni mogel prestopiti. Ni bilo druge rešitve kot pomagati si z vojakovo pomočjo, torej, pasti. Če je hotel naprej, je moral pasti.

»Daj, daj prijatelj, stisni se malo, kjer je prostora za enega, je tudi za dva,« je rekel nek veseljak, ki je bil zadovoljen, da je jutri sobota in bo lahko ležal, ker ob sobotah ni delal. Bog ni vedel, kaj naj odgovori, toda zdelo se mu je, da ima ta delavec prav.

»Ubijamo se cel dan, potem pa moramo stati eno celo uro, da pridemo domov. Kaj misliš, ali ni, da znoriš?«

Bog reče, da to res ni udobno in da gotovo ni kot v rajju. »Raja ne poznam!« reče človek. »Ampak pekel, če je, potem je gotovo tukaj.«

Bog ni bil posebno dober v teologiji, vendar se mu je primera zdela zelo dobra. Bog pomisli zopet na svojo pot in se spomni, da se je tudi njemu zdelo, da je pekel ves svet. Na vročem Palestinskem soncu, ko ni bilo niti kaplje znoja, da bi ga ohladila. Pa tudi Veronike ne, samo bič in vrv in golo deblo. In prah... Neskončno prahu. Celu sovraštvo je gledalo iz njega. Takrat je pomislil, da je pekel vse naokrog. Prav zaradi te misli in tistega kamna, se je takrat zgudil.

Usmili se nas, o Gospod!

Usmili se nas!

OSMA POSTAJA: Jezus nagovori Jeruzalemske žene

Molimo te Kristus in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Na avtobusu se je že nekoliko razredčilo, tudi veseljak s prejšnje postaje je že izstopil. Celo toliko zraka je prišlo, da je Bog lahko nekoliko razmišljal. Mislil je o nedolžnih pogledih otrok, ki znajo dati celo to, česar nimajo. Ko pa ti isti otroci odrastejo, z namrgodenimi obrazi dajejo prav to, česar imajo preveč.

V tem času, ko je premišljeval, da je bolje v njegovem kraljestvu, kjer se vse plača z nasmeškom ali šopkom vijolic; kot plačilo pa se sprejema tudi stisk roke, poljub ali spodbudna beseda; sta nasproti njega sedla dva finančnika.

Finančni mogočnejši sicer neradi potujejo z avtobusom, vendar jima tokrat očitno pač ni zneslo drugače. Nista bila navajena gužve in zatohlega zraka, kjer se skupaj tlači toliko nepomembnih delavcev.

Kakorkoli že, prvi finančnik je drugemu razlagal, da je najpomembnejši kapital. Drugi je pritrjeval in to še dodatno utemeljeval. »Jaz posojam samo bogatim. Tako sem prepričan, da bom potegnil korist iz tega in se ne bom ukvarjal z reveži, ki težko odplačujejo obroke.«

Bog reče pri sebi, da bi, kar se dobička tiče, ta naredil najboljše, če bi se resno posvetil svoji dieti, če hoče nekega dne, ki niti ni več tako daleč, brez večjih problemov priti skozi šivankino uho.

»Zopet pridigam,« si reče Bog. »Toliko ljudi sem s svojim pridiganjem prizadel. Recimo takrat Jeruzalemske žene. No, ja, toda, nisem bil usmiljenja vreden jaz, temveč one in ves Jeruzalem.«

Usmili se nas, o Gospod!

Usmili se nas!

DEVETA POSTAJA: Jezus pade tretjič pod križem

Molimo te Kristus in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Zaletaval se je, taval je kot izgubljen človek. Tako tuj je bil s svojim širokokrakim klobukom, lopatastimi rokami in pozibavajočo hojo. Izgledal je, kot da hodi za plugom, ne pa po betonskem pločniku. Ni se znašel med kupi premikajoče pločevine in betonskim okoljem.

Med svojimi hribi, tam že, tukaj pa je morje smerokazov, ki pa vsi skupaj niso vodili nikamor. Spraševal je, toda vedno napačne, eni so ga potiskali v levo, drugi pa v desno. Še voznik avtobusa ga je nahrulil, da on ni informacijska služba in da naj ne dela gužve.

Mož pod širokokrakim klobukom pa je mislil na svojo ženo, s katero sta si delila že skoraj pol stoletja vse kar sta imela. Razmišljal je, kje bi jo našel. Najraje bi odšel domov, pa niti tega ni znal, ni poznal poti. Zato je obsedel med temi uradniki, delavci in učiteljicami, ki so hiteli, saj se jim je mudilo nekam drugam. Avtobusi so prihajali in odhajali, njega pa ni nihče povabil, nihče ga ni popeljal v bolnico, kjer med nekimi aparati vzdihuje njegova žena, njegova najdražja. Bog ga je edini opazil, morda prav zato, ker je bil tako drugačen, tako utrujen in tako sam. Vse te stotine ljudi, ki so šle mimo njega so bili le neka masa, niti ne zares osebe v polnem pomenu besede. Bili so le figure v svetu obveznosti in pravil kaj je treba ter česa ne.

Bog, ki je videl tudi tiste koticke srca, je že hotel narediti čudež, toda spomnil se je, da je samo na obisku in da se ne spodobi ravno, da bi kar tako naredil nekaj posebnega. Itak na dolgi rok nebi ničesar spremenil. Zato pa je nenadoma prišla na postajo šarmantna gospodična, ki si je vzela teh 15 sekund, da mu je povedala na kateri avtobus naj se usede, da bo prišel do kliničnega centra. Bogu se je milo storilo, ko je videl tega starčka s svojo bisago in predpotopnim klobukom, kako nadaljuje svojo pot po vijugah Golgote.

»Tudi ob mojem potu so bili veseli dogodki,« pomisli Bog. »Recimo v Kani ali pa pri Lazarju, kdo bi vedno mislil samo na križ in neskončno pot do vrha Golgote.«

Usmili se nas, o Gospod!

Usmili se nas!

DESETA POSTAJA: Jezusa slečejo in mu ponudijo vina z žolčem mešanega

Molimo te Kristus in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Bog sede na leseno klop. Pogleda, kako je izdelana. Tehnika se je spremenila od tistih časov, ampak klop je bila dobra. Človek, ki jo je izdelal je dobro poznal svoje delo. Očitno je bil res dober delavec.

Na klop poleg Boga prisede neka žena. Elegantna, zrihtana, morda celo nekoliko preveč. Čeprav sta bila sama na klopi se je usedla tik zraven Boga.

Bog ni niti trznil.

Srečal je že veliko takih žensk, kot je bila ta in moral je priznati, da jih je bilo veliko tudi v raju in nekatere celo na najboljših mestih.

Pa vseeno, danes kot včeraj, niso bile ravno na dobrem glasu. V ogledalu, medtem, ko se je pudrala, opazi ženska pogled svojega soseda. Ta pogled jo je presenetil. Ta stranka ni bila povsem običajna. Zdelo se ji je, da jo bere kakor odprto knjigo. In vendar za razliko od tolikih drugih je ni preziral. Nasprotno. Žena spravi ogledalo, z Bogom izmenja pogled, da bi se prepričala, če se ni zmotila in po nasmešku, ki je bil tako zelo drugačen, vstane vsa ponižna in skesana odide z novo pesmijo v srcu.

Bog ni imel časa niti, da bi razmišljal, kajti prav tedaj ga zmoti zvonek otroški glas. »Hočeš karamelo? Res si prima, veliko boljši si v resnici kakor pa v tistem dolgočasnem katekizmu.«

Bog vzame eno karamelo, a fantek steče k mami, ne da bi počakal na zahvalo. Vsi otroci so isti – pomisli Bog. Takoj ugamejo kdo sem. Odrasli pa vse zakomplicirajo. Četudi ti vzamejo vse, celo obleko, te ne prepoznajo. Zares sem imel prav, ko sem rekel, da moramo biti kakor otroci, če želimo priti v nebeško kraljestvo.

Usmili se nas, o Gospod!

Usmili se nas!

ENAJSTA POSTAJA: Jezusa pribijejo na križ

Molimo te Kristus in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Nek človek, približno 40-ih let se je pozibaval na njegovi desni in bral knjigo »Bog biva, srečal sem ga«, na njegovi levici pa je neka žena brala članek v reviji, ki je razglašal, da je Bog mrtev.

Bog pomisli, da se zelo zanimajo zanj, toda, da so mnenja o njem prav očitno deljena.

Če bi mož in žena vedela, da je On tu med njima, bi gotovo razprla oči. Toda Bog je bil preveč nevpadljiv in tih, da bi zmotil njuno razmišljanje.

Tako ali tako pa, če bi zakričal: »Veste, jaz sem Bog! In če vas karkoli zanima, me samo vprašajte,« bi ga imeli za norca. To se mu je že večkrat zgodilo; recimo v Galileji, ali pa pred Pilatom, ali pa tisti petek na križu.

Ali niso hoteli naj stopi s križa?

Na tihem pa so celo upali, da bo to res storil in ga bodo lahko še enkrat pribili.

Bodo že našli kak izgovor.

Toda on je moral prav tedaj povedati toliko pomembnih stvari svoji materi Mariji in učencu, če pa sta bila oba tako neskončno žalostna.

Usmili se nas, o Gospod!

Usmili se nas!

DVANAJSTA POSTAJA: Jezus umre na križu

Molimo te Kristus in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Avtobus je prišel na postajo Tivoli, na drugi strani pa je pridrvel drug iz nasprotne smeri - poln neke iht. Kdo pa je ni poln ob uri, ko bi moral že davno sedeti v uradu ali v šoli. Avtobus je ravno zapiral vrata. Toda mladeniču, ki je pred tem sključeno stal na pločniku, se je očitno zazdelo, da bo svoj problem rešil tako, da bo skočil na cesto.

Nema groza in hip smrtne tišine je preplaval vse, ki so videli kaj se je zgodilo. Zacvilile so zavore in nato je zamolklo udarilo.

Kdor je to preživel neprizadet ni človek. In potem stokanje in tarnanje, zakaj ravno pod moj avtobus, zakaj ravno tukaj?

Mar naj bi vzel tablete, pištolo, se obesil ali pa bi spustil plin. Zakaj tu pred nami?

Bog se je čudil, zakaj se vsi sprašujejo zase, nihče pa zakaj je umrl, zakaj ga niso bolj ljubili.

Ali je bilo potrebno, da ga oče ni hotel poslušati? Ali je imel res samo on prav? Sicer pa, pravi Bog, tudi jaz sem nekoč umrl pod kolesi stroja, ki ga je vodila mogočna roka rimskih vojakov.

Kdo je tarnal nad mojo smrtjo? Moja mati in Janez. In kje so bili vsi drugi: Jair, vdova, Geraški obsedenec, tistih deset gobavcev, ali tiste množice z gore, ki so hotele kruha in kralja?

Ali ni bilo tistega petka ravno takšno oglušujoče ropotanje, da bi predramilo ljudi in o čem so oni razmišljali. O izhodu iz Egipta, o omakah in grenkih zeliščih. Nihče pa ni imel časa, da bi pomislil na Juda in mu pomagal. Hudo je umreti sam, toda še huje je to, da se petek ob treh popoldne ponavlja v nedogled. V Sloveniji se v povprečju namreč zgodi več kot en samomor na dan.

Usmili se nas, o Gospod!

Usmili se nas!

TRINAJSTA POSTAJA: Jezusa snamejo s križa

Molimo te Kristus in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Razmikajoč hordo ljudi, ki se je drenjala in opazovala žalostni prizor, se približa nek mož. Bilo mu je kakih trideset let in bil je duhovnik. Ampak to je vedel samo Bog.

Duhovniku se je mudilo, ker je šel ravno na nek drug pogreb, pred tem pa je imel še verouk s birmanci. Je že malo zamujal na pogreb, vendar saj mu tudi tisti pokojnik ne bo nikamor ušel. Njegovi svojci pa verjetno tudi ne.

Kakorkoli že, duhovnik poklekne poleg nesrečnega 16-letnika, naredi znak križa in potem, ko je nekaj časa tiho molil, reče glasno: »Naj ti Gospod, ki te ljubi, da mir in večni pokoj.«

»Amen,« reče Bog. Duhovnik pogleda tega človeka, podobnega sebi in pomisli:

»Ta je gotovo dober kristjan, ki dobro pozna svoje molitve.«

Potem se oddalji in izgubi v množici, ki se je med tem še povečala. Čez 20 minut ima že pogreb; tolažil bo svojce in delil z njimi njihovo trpljenje in žalost ter jim kazal novega upanja.

Tako, kot je Marija ostala s prvo Cerkvijo.

Usmili se nas, o Gospod!

Usmili se nas!

ŠTIRINAJSTA POSTAJA: Jezusa položijo v grob

Molimo te Kristus in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Dolgo se ni zgodilo nič.

Bog se je vozil z avtobusom iz Šiške v Podutik, pa nazaj v Štepanško naselje in potem v Nove Jarše. Poslušal je, kaj se pogovarjajo delavci in kaj finančniki.

Srečeval se je s šolarji, z redovnicami in celo škofa je videl.

Jedel z nekim zapitim toda dobrim Emilom. Vse bolj in bolj se mu je zdelo, da mesto umira – ljudi je bilo vedno manj. Samo luči so nemoteno svetile. Bog se spomni, da je danes petek in da je jutri prost dan. Bog je sklenil, da pojde k prijatelju, ki živi na Viču v neki baraki. Do nedelje se tako ali tako ne bo nič zgodilo.

Prav v tem času pa se je zunaj vila železna kača iz mesta na deželo, k sorodnikom, starim mamam ali prijateljem, da v miru preživijo vikend. Mir lahko začutiš samo kjer se počutiš doma. V preprosti cerkvi, ki si je navajen in te njene dolgočasno rumene stene sploh ne motijo. Saj je vendar vsem jasno, da je Bog samo v tišini. Bog se je vse bolj nelagodno počutil pod temi neonskimi žarometi, kot takrat v novoskopanem grobu. Varno zapečaten, pod oboroženo stražo, da ga ne bi kdo ukradel.

Usmili se nas, o Gospod!

Usmili se nas!

SKLEP

Bog hodi med nami. Je vedno tu, v vsakem izmed nas.

Na obličju bližnjega moram prepoznati podobo učlovečenega Božjega Sina.

Drugače ne morem zares služiti ljudem. Drugače iščem svoje koristi in je vsa moja pomoč sebična. Bog, nam vsak dan daje križe v obliki naših bližnjih in manj bližnjih ljudi. Sprejmimo jih.

Križ je vsak moj trenutek, lahko ga sprejmem ali ne.

Ti si ga sprejel, zdaj vem, kje najdem te.

Moč ni v tem, da bežim, se sprašujem, zakaj sploh živim.

Odpreti moram vrata bolečin, ker tam me čakaš ti.

Želim sprejeti svoj križ, za vsako ceno, Gospod.

Saj vem, da prej, ko ti rečem da, prej se bova srečala.

Ko smo pripravljene sprejeti ljudi okoli sebe, jim odpuščati napake, neumnosti, razvade, tečnobo, kritičnost, lenobo, neprijazno govorjenje in razne žalitve – takrat smo pri Bogu.

Zato gremo sedaj, po odpetem refrenu pesmi, na adoracijo.

refren:

Vstopam v tvoje veličastvo,

vstopam v tvoje srce, Gospod.

Sprejemam voljo tvojo,

moj križ postaja lahek, čutim, da si z menoj.

Pogoji uporabe:

Gradivo lahko uporabljate za delo v skupinah, pod pogojem, da ne gre za komercialno uporabo. Za te namene ga lahko prosto reproducirate in predelujete, vendar morate pri tem navesti avtorja originalnega gradiva. Brez dovoljenja Gradiva ni dovoljeno objaviti v tiskanih, elektronskih ali katerih koli drugih medijih.